

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Filipa Dienstbiera a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **T. T. T.**, zastoupeného Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem pošt. schránka 21/OAM, Praha 7, o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 A 85/2015 – 40,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 A 85/2015 - 40, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce se žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu podle § 79 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), domáhal, aby soud uložil žalovanému povinnost do 30 dnů od právní moci rozsudku rozhodnout ve správním řízení o jeho žádosti o udělení povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení rodiny na území České republiky. Žalobce dne 3. 9. 2014 podal na Velvyslanectví České republiky v Hanoji (dále jen „velvyslanectví“) žádost o povolení k trvalému pobytu spojenou se žádostí o upuštění od povinnosti osobního podání podle § 169 odst. 14 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění ke dni 17. 12. 2015 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). O den později velvyslanectví zastavilo řízení o této žádosti pro zjevnou bezpředmětnost podle § 66 odst. 1 písm. g) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Ministr zahraničních věcí svým

rozhodnutím ze dne 20. 1. 2015, č. j. 300092/2015-KM, však prohlásil usnesení velvyslanectví za nicotné. Velvyslanectví poté dopisem ze dne 6. 2. 2015 vrátilo zástupci žalobce originál žádosti s doprovodnými dokumenty.

[2] Takto vrácenou žádost zástupce žalobce předložil dne 9. 3. 2015 žalovanému, který ji však také vrátil zpět zástupci žalobce z důvodu nepřislušnosti. Žalobce se obrátil na Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „Komise“) se žádostí o uplatnění opatření proti nečinnosti žalovaného podle § 80 správního řádu. Komise však této žádosti nevyhověla, protože ve vztahu k žalobci nebylo vedeno žádné řízení o povolení k pobytu. Vydání opatření proti nečinnosti proto bylo bezpředmětné.

[3] V žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného žalobce namítal, že zcela nesmyslné vrácení jeho žádosti velvyslanectvím nemá vliv na to, že řízení o ní bylo zahájeno nejpozději 4. 9. 2014 a stále trvá. Zástupce žalobce ji proto zaslal žalovanému s tím, aby toto řízení dokončil. Žalobce nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že pokud velvyslanectví žádost nepřijalo a nepostoupilo ji žalovanému, nemůže o ní vést řízení. Lhůta 180 dní k rozhodnutí o žádosti žalovanému marně uplynula. Žalobce se proto obrátil na Komisi, která jeho žádosti nevyhověla, protože údajně nebylo vedeno žádné pobytové řízení ve vztahu k žalobci. Toto tvrzení je v rozporu se skutečností, protože řízení zahájeno bylo, jak plyne z existence nicotného usnesení velvyslanectví. Žalobce odkázal na rozsudek městského soudu ze dne 10. 12. 2014, č. j. 3 A 109/2014 - 37, kde ve skutkově podobné věci žalovaný argumentoval stejně, a městský soud žalobě vyhověl.

[4] Krajský soud žalobu zamítl. Žalovaný neobdržel žádost žalobce zákonem předepsaným postupem bezprostředně od velvyslanectví. Nejednalo se tedy o řádně podanou žádost podle § 169 odst. 13 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný a Komise nedostatky podané žádosti žalobci vysvětlili. Odkaz žalobce na rozsudek městského soudu je nepatřičný. V dané věci velvyslanectví žádost žalobkyně převzalo a shledalo, že šlo o řádně podanou žádost, přestože byla formálně označena jako příloha žádosti její matky o dlouhodobý pobyt. V posuzované věci však velvyslanectví faxem doručenou žádost neoznačilo jako přijatou žádost. Žalovaný proto ani neobdržel žádost žalobce. S velvyslanectvím nebyl v této věci vůbec v kontaktu, a nemohl být nečinný. Vzhledem k tomu, že se žádost nedostala do jeho dispozice, nemá žalovaný odpovědnost za vydání rozhodnutí o uvedené žádosti. Zástupce žalobce při jednání namítal, že žalovaný nerozhodl ani na základě žádosti, jak mu ji podal dne 9. 3. 2015. Podle městského soudu ovšem šlo o novou žalobní námitku, směřující k jinému jednání žalovaného a k jiné skutečnosti, než která byla původně žalovaná. Proto ji odmítl. *Obiter dictum* městský soud uvedl, že se žalobce měl bránit žalobou na ochranu před nezákonným zásahem ze strany velvyslanectví, resp. Ministerstva zahraničních věcí. Na jeho straně došlo k pochybení, pokud žádost žalobce nepostoupilo žalovanému k dalšímu řízení. Z rozhodnutí ministra zahraničních věcí plyne, že se matka žalobce osobně dostavila na velvyslanectví s registrací termínu v systému *Visapoint* za účelem přenosu jejího pobytového oprávnění do nového cestovního dokladu. Měla být poučena, že řízení o žádosti o povolení k trvalému pobytu při neexistenci pobytového oprávnění, tedy za zcela jiným účelem, nemůže být zahájeno. Žalobci a jeho zástupcům se navíc nedostalo poučení, že velvyslanectví může od osobního podání žádosti upustit. S ohledem na svůj věk by totiž stěží mohl žádost osobně podat.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[5] Žalobce (dále též „stěžovatel“) napadl rozsudek městského soudu kasační stížností a navrhuje jeho zrušení spolu s vrácením věci k dalšímu řízení. Namítá, že soud neposkytl účinnou ochranu právům stěžovatele, zejména právu domáhat se stanoveným způsobem svého práva na sloučení rodiny. Veškeré jednání zástupců stěžovatele při podání žádosti o trvalý pobyt je přímo ovlivněno tím, že občané Vietnamu mohou tuto žádost podat jen na základě registrace na určitý termín na webové stránce www.visapoint.eu. Bez této registrace, omezené na velmi malý počet termínů, nelze žádost podat. Stěžovatel podal žádost faxem dne 3. 9. 2014. O den později ji na velvyslanectví osobním podáním stvrdila jeho matka. Matka stěžovatele se domohla vstupu na velvyslanectví pouze tak, že stěžovatele zaregistrovala v systému *Visapoint* za účelem podání žádosti o vstupní vízum, jinak by do prostoru velvyslanectví vůbec nebyla vpuštěna. Tím dnem došlo k zahájení řízení. Stěžovatel neměl procesní způsobilost podle § 178 zákona o pobytu cizinců, a proto se na něj nevztahovala povinnost osobního podání žádosti podle § 169 odst. 14 zákona o pobytu cizinců. Jeho zákonní zástupci proto mohou žádost podat nejen osobně, ale i kterýmkoliv jiným způsobem včetně faxu dodatečně potvrzeného v souladu s § 37 odst. 4 správního řádu. Podstatné je, že matka stěžovatele na velvyslanectví předala pracovníkovi podatelny žádost na předepsaném formuláři. Tím byly ze strany stěžovatele splněny všechny zákonné požadavky pro zahájení řízení o jeho žádosti a vzniklo mu právo, aby o ní bylo rozhodnuto. Podáním žádosti veškerá odpovědnost za její osud jakožto dokumentu přechází na orgány veřejné moci.

[6] Pokud dojde po podání žádosti k její ztrátě, zničení nebo poškození, nevzniká správnímu orgánu oprávnění nedodržovat zákonné lhůty a zůstat nečinný. O stejnou situaci se fakticky jedná v této věci, kde sice nedošlo ke zničení nebo ztrátě žádosti stěžovatele, ale velvyslanectví mu řádně podanou žádost vrátilo poštou zpátky. Je absurdní, aby správní orgán, jehož podatelna ztratí žádost, neučinil nic proto, aby i přesto řízení provedl a dokončil. V žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaný nemůže uspět s tím, že není nečinný a není povinen nic konat, protože podatelna ztratila žádost. Spisový a skartační řád (nařízení Ministerstva vnitra č. 5/2008) naopak ukládá žalovanému povinnost učinit veškeré kroky k opětovnému získání dokumentů. Pokud se tedy žalovaný dozvěděl, že stěžovatel podal žádost o trvalý pobyt a tato žádost mu byla nezákonně vrácena, měl postupovat podle svých vnitřních předpisů a sám vyvinout veškerou aktivitu, aby takto „ztracenou“ žádost získal zpět a dokončil řízení. Pokud stěžovatel žádost po jejím „vrácení“ od velvyslanectví předal žalovanému, nejednalo se o nové podání žádosti, ale pouze o předání „ztraceného“ dokumentu. Žalovanému proto nic nebrání v dokončení řízení. Jeho nečinnost je nesporná.

[7] Soud neuvedl, kde je v zákoně uveden předepsaný postup, jakým má být žádost předána ze zastupitelského úřadu žalovanému. Podle stěžovatele se v zákoně žádný předepsaný postup nenachází. Tím méně se v něm nenachází podmínka, že žádost má být předána žalovanému bezprostředně zastupitelským úřadem. Stěžovatel předal „vrácenou“ žádost zcela v souladu se zákonem a ústavními předpisy, a proto mu nemůže být upíráno právo na projednání žádosti o pobyt. Podáním žádosti na velvyslanectví bylo zahájeno řízení a začala běžet lhůta pro vydání rozhodnutí. Nikde v zákoně není uvedeno, že by lhůta závisela na tom, kdy a zda vůbec velvyslanectví žádost doručí žalovanému. „Ztrátu“

žádosti si správní orgány měly vyřešit samy, aniž by to stěžovatel jakkoliv obtěžovalo (§ 4 odst. 1 a § 8 správního řádu). Není tedy možné, aby žalovaný, který je věcně příslušný o žádosti rozhodnout, zůstal nečinný a tvrdil, že stěžovatel má nezákonný postup velvyslanectví řešit s Ministerstvem zahraničí.

[8] Soud dále zcela nepřezkoumatelným způsobem dovozuje, že stěžovatelova žádost nebyla na velvyslanectví podána v souladu se zákonem. Matka stěžovatele se na velvyslanectví dostavila osobně a žádost v úředních hodinách předala pracovníkovi podatelny. Nic víc zákon nevyžaduje. Soud ani neuvádí konkrétní ustanovení, které mělo být v této souvislosti porušeno. Ustanovení § 169 odst. 13 zákona o pobytu cizinců řeší pouze otázku místa podání žádosti. Stěžovatel toto ustanovení ale neporušil, protože je občanem Vietnamu a svoji žádost podal na velvyslanectví, jak mu zákon ukládá.

[9] Podle stěžovatele nese odpovědnost za žádost a řízení o ní jako celku žalovaný (§ 37 odst. 1 a 6 spolu s § 44 odst. 1 správního řádu). Jeho pasivní legitimaci dovozuje z § 165 písm. j) zákona o pobytu cizinců, podle kterého Ministerstvo vnitra rozhoduje o vydání povolení k trvalému pobytu. Velvyslanectví jakožto pracoviště Ministerstva zahraničních věcí není orgánem, který vede správní řízení o žádosti. V tomto případě je pouze podacím místem (podatelnou) žalovaného. To vyplývá z § 69 zákona o pobytu cizinců. Velvyslanectví není vymezeno jako věcně příslušný orgán k provedení správního řízení. Ministerstvo zahraničních věcí je za „vrácení“ i jinou „ztrátu“ žádosti na svém pracovišti odpovědné pouze z důvodu porušení předpisů upravujících archivní a spisovou službu. Nemá však žádné povinnosti z hlediska samotného správního řízení o žádosti. Stěžovatel proto nemá žádný důvod brojit žalobou na ochranu před nezákonným zásahem proti velvyslanectví či Ministerstvu zahraničních věcí, jak radí soud.

[10] Žalovaný uvedl, že mu dne 9. 3. 2015 byl doručen úřední tiskopis žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu, v němž je jako žadatel uveden stěžovatel. V případě této žádosti podané podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců (žádá-li cizinec jako nezletilé nebo zletilé nezaopatřené dítě cizince, jenž na území pobývá na základě povolení k trvalému pobytu, je-li důvodem žádosti společné soužití těchto cizinců), je Ministerstvo vnitra příslušné k přijetí této žádosti, jestliže je podávána na území České republiky, za podmínek § 69 odst. 5 zákona o pobytu cizinců. Podle § 169 odst. 14 zákona o pobytu cizinců musí být žádost o povolení k trvalému pobytu podána osobně. Pokud žadatel není plně svéprávný, pak povinnost osobního podání váže jeho zákonného zástupce. Úřední tiskopis se žádostí byl žalovanému doručen poštou od právního zástupce stěžovatele. Protože nedošlo k osobnímu potvrzení doručené žádosti zákonným zástupcem cizince do 5 dnů od jejího doručení, jak předpokládá § 37 odst. 4 správního řádu, není řízení o této žádosti na území České republiky zahájeno. Žalovaný dne 31. 3. 2015 proto vrátil právnímu zástupci stěžovatele úřední tiskopis žádosti se všemi doklady. V řízení, které nebylo vůbec zahájeno, pak nemohlo dojít k jakémukoli nečinnosti.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Kasační stížnost je přípustná. Její důvodnost Nejvyšší správní soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[12] Kasační stížnost je důvodná.

[13] Stěžovatel namítá, že jeho matka na velvyslanectví předala pracovníkovi podatelny žádost na předepsaném formuláři. Soud zcela nepřezkoumatelným způsobem dovozuje, že tato žádost nebyla na velvyslanectví podána v souladu se zákonem. Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené „nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.“ Problematika nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí je v judikatuře Nejvyššího správního soudu bohatě zastoupena (viz např. rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 - 245, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 - 64). Rozhodnutí soudu je třeba považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, pokud například není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při utváření právního závěru, z jakého důvodu soud považoval žalobní námitky za liché či mylné, nebo proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci v žalobě apod. (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2012, č. j. 8 Afs 60/2012 - 27; ze dne 8. 6. 2015, č. j. 1 Azs 99/2015 - 36 aj.).

[14] Městský soud opravdu shledává nesplnění zákonných požadavků pro podání žádosti stěžovatele, aniž by tento svůj závěr náležitě odůvodnil. Na str. 4 rozsudku uvádí, že „v inkriminované věci je nesporné, že se (...) nejednalo o řádně podanou žádost ve smyslu § 169 odst. 13“. Na str. 5 poté dodává: „Z těch skutečností, které jsou doloženy ve správním spise, je zřejmé, že žádost žalobce o povolení k trvalému pobytu byla podána na ZÚ Hanoj, leč nebyla podána způsobem, který k tomu zákon předepisuje, tj. podle § 169 odst. 13 zákona o pobytu cizinců.“ Z tohoto odůvodnění nijak neplyne, které požadavky zákona stěžovatel, resp. jeho matka, podle jeho názoru nesplnili. Podle Nejvyššího správního soudu také neobstojí snaha městského soudu o odlišení se od jeho rozsudku ze dne 10. 12. 2014, č. j. 3 A 109/2014 - 37. Vzhledem k výše uvedenému Nejvyšší správní soud naopak považuje odkaz stěžovatele na tento rozsudek za přílehlavý. V něm posuzované věci byla taktéž zákonnou zástupkyní nezletilé žalobkyně podána žádost o povolení k trvalému pobytu způsobem, který sice nesplňoval formální podmínky systému *Visapoint*, ale splňoval podmínky zákona o pobytu cizinců, jak stěžovatel namítá. Se závěry citovaného rozsudku se ztotožnil i Nejvyšší správní soud, který výše uvedeným rozsudkem ze dne 30. 4. 2015, č. j. 7 Azs 282/2014 - 48, zamítl kasační stížnost žalovaného. Závěr městského soudu v posuzované věci, že žádost stěžovatele nebyla podána v souladu se zákonem, je proto nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Tato kasační námitka je tak důvodná.

[15] Podle § 44 správního řádu platí: „Řízení o žádosti je zahájeno dnem, kdy žádost nebo jiný návrh, kterým se zahajuje řízení (dále jen "žádost"), došel věcně a místně příslušnému správnímu orgánu.“ Ustanovení § 66 zákona o pobytu cizinců pak stanoví: „Povolení k trvalému pobytu se bez podmínky předchozího nepřetržitého pobytu na území vydá cizinci (...), d) který o vydání tohoto povolení žádá jako nezletilé nebo zletilé nezaopatřené dítě cizince, jenž na území pobývá na základě povolení k trvalému pobytu, je-li důvodem žádosti společné soužití těchto cizinců.“ Podle § 69 odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí: „Žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 66 se podává na zastupitelském úřadu, pokud není dále stanoveno

jinak.“ Ustanovení § 70 odst. 1 věta první zákona o pobytu cizinců stanoví, že se „[ž]ádost o povolení k trvalému pobytu se podává na úředním tiskopisu.“ Podle § 169 odst. 13 platí: „Cizinec, který není uveden v právním předpise vydaném podle § 182 odst. 1 písm. e), je povinen požádat o vydání povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu pouze na zastupitelském úřadu ve státě, jehož je cizinec státním příslušníkem, popřípadě jenž vydal cestovní doklad, jehož je cizinec držitelem, nebo ve státě, ve kterém má cizinec povolen dlouhodobý nebo trvalý pobyt. Nesplní-li cizinec tuto povinnost, řízení o žádosti není zahájeno a zastupitelský úřad věc usnesením odloží. Usnesení se pouze poznamená do spisu.“ Ustanovení § 169 odst. 14 zákona o pobytu cizinců pak zakotvuje pravidlo, že „[ž]ádost o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu je cizinec povinen podat osobně. Zastupitelský úřad může v odůvodněných případech od povinnosti podle věty první upustit.“ Podle § 178 zákona o pobytu cizinců se „[z]a procesně způsobilého se pro účely tohoto zákona považuje cizinec starší 15 let, který je schopen projevit svou vůli a samostatně jednat.“

[16] S ohledem na citovaná ustanovení zákona o pobytu cizinců a správního řádu není z rozhodnutí městského soudu zřejmé, v čem spočívají takové vady žádosti stěžovatele, v jejichž důsledku vůbec nebylo zahájeno řízení o této žádosti. Městský soud proto bude muset v novém řízení náležitě zdůvodnit, v čem měly vady stěžovatelovy žádosti spočívat, a zda skutečně jeho žádost nevedla k zahájení správního řízení. K tomu Nejvyšší správní soud upozorňuje na skutečnost, že podle dosavadní judikatury není řádná registrace žadatele v systému *Visapoint* podmínkou pro zahájení příslušného správního řízení. Tento systém funguje na principu elektronických úředních hodin a plní pouze funkci organizační. Registrace v tomto systému tudíž není zákonnou podmínkou pro zahájení řízení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2015, č. j. 7 Azs 282/2014 - 48).

[17] Řízení o povolení trvalého pobytu v případech, jako je tomu v právě posuzované věci, je založeno na součinnosti více orgánů. Žádost se sice podává na velvyslanectví, rozhoduje o ní ovšem žalovaný. Úkolem velvyslanectví je pouze kontrola formálních náležitostí žádosti a případné odstranění jejích nedostatků (§ 169 odst. 12 zákona o pobytu cizinců). Nejvyšší správní soud v té souvislosti opět odkazuje na rozsudek ze dne 30. 4. 2015, č. j. 7 Azs 282/2014 - 48, z něhož ve spojení s rozsudkem městského soudu ze dne 10. 12. 2014, č. j. 3 A 109/2014 - 37, plyne, že ve skutkově obdobné věci byl za nečinnost v řízení o žádosti o povolení k trvalému pobytu, která byla podána na velvyslanectví, odpovědný žalovaný. Správní orgány podílející se na řízení musí dbát principu součinnosti, na němž je řízení o povolení k trvalému pobytu založeno. Není možné požadovat po účastníku řízení, aby zjišťoval, u kterého ze správních orgánů se jeho žádost „zadrhla“. Ochrany proti nečinnosti spočívající v nevydání meritorního rozhodnutí o žádosti se lze domáhat právě po tom správním orgánu, jemuž toto rozhodnutí přísluší (§ 79 s. ř. s.).

[18] Podle Nejvyššího správního soudu je toto řízení založeno na podobné konstrukci jako odvolací správní řízení (§ 86 až 88 správního řádu). Lze proto analogicky uplatnit také závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2015, č. j. 2 As 198/2015 - 20, podle kterého „[v] odvolacím řízení (§ 81 a násl. správního řádu z roku 2004) je za průběh řízení bez průtahů (čítaje v to i řádné předání správního spisu orgánem I. stupně orgánu odvolacímu) procesně „odpovědný“ odvolací správní orgán. Ochrany svého subjektivního práva

na to, aby odvolací řízení bylo prosto průtahů, se proto může účastník řízení domáhat (po bezvýsledném vyčerpání prostředků k ochraně proti nečinnosti podle správního řádu z roku 2004) žalobou na ochranu před nečinností odvolacího správního orgánu (§ 79 a násl. s. ř. s.).“ V řízení o žádosti o povolení trvalého pobytu, která byla podána na velvyslanectví, je proto obdobně za průběh řízení bez průtahů procesně odpovědný žalovaný.

[19] Námitky stěžovatele opírající se o konstrukci „ztráty žádosti“ a spisový a skartační řád, byly poprvé uplatněny až v řízení před Nejvyšším správním soudem, aniž by je předtím uplatnil v žalobě. Městský soud se jimi nezabýval ani z vlastní povinnosti. Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. proto jde o kasační důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2004, č. j. 1 Azs 9/2003 – 33; či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2004, č. j. 4 Azs 50/2003 – 49). Tyto kasační námitky jsou proto nepřipustné.

IV. Závěr a náklady řízení

[20] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil rozsudek městského soudu pro nesprávné a nepřezkoumatelné posouzení právních otázek v předcházejícím řízení a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V tomto řízení je městský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu.

[21] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. března 2016

JUDr. Marie Žiškova
předsedkyně senátu